

[Carsten Raft.]

ligt, at Rigsdagen bringer denne Lov i en saadan Form, at den kan opfyldes efter sine Forudsætninger.

Jeg synes, at det ærede Medlem Hr. Kjærs Argument, at der ikke er søgt om flere Bevillinger til Cyklestier, i og for sig nærmere bekræfter, at der er Trang til denne Lov. Man ønsker altsaa ikke at gøre Spørgsmaalet om, hvorvidt der skal være Cyklestier hist og her, afhængigt af tusinde Kommuner, man ønsker at give Færdselsvæsenet med dets Sagkundskab Bemyndigelse til at gennemføre det, hvor det er absolut nødvendigt. Det er Meningen med Loven, og den er efter min Opfattelse god.

Jeg mener, det er et fuldkommen Postulat, naar det ærede Medlem talte om, at 20 pCt. vilde være det eneste, man opnaaede foruden de gængse 50 pCt. Arbejds-løn, det kan gaa op til. Hidtil har det faktisk været, naar man lægger det sammen, 87 pCt., naar man trækker Renterne fra. Der er ikke nogen som helst Grund til at tro, at Motorafgiften skulde stige mindre, end Udgifterne gør, Tendensen har slet ikke været saadan i Øjeblikket, at der er nogen Grund til at tro, at det holder Trop, og at man ligger dèr, hvor man fra Sagkundskabens og Administrationens Side kan oplyse, at man hidtil har ligget, paa i alt ca. 87 pCt. af de Penge, der skal anvendes. Hvortil kommer besparede Udgifter til arbejdsløse i Kommunen, forøgede Skatteindtægter og forøgede Indtægter af anden Karakter. Man vil se, at man praktisk talt i Henhold til den nye Bestemmelse kommer op paa fuld Refusion eller meget tæt ved fuld Refusion af de Midler, der skal anvendes.

Det ærede Medlem Hr. Kjær vilde gerne have at vide, med hvilken Slags Kommuner det var, at Købstadkommunerne skulde sidestilles med Hensyn til Refusion. Det kan det ærede Medlem faa at vide ved at læse Betænkningen, dèr staar det, og den er saamænd ikke saa lang, saa man kan godt ulejlig sig med at læse den. Det ærede Medlem vilde ogsaa have at vide, efter hvilken Lov. Det staar ogsaa i Betænkningen. Det maa i det hele taget være en Forudsætning her ved anden Behandling, at man har læst Betænkningen igennem.

Endelig vil jeg gerne have Lov til i al Almindelighed at sige, at mit Parti har stillet sig velvilligt og sympatisk over for dette Lovforslag, men der var visse Betæneligheder og visse Forbehold. Imidlertid har vi under Udvalgsbehandlingen i høj Grad faaet disse Betæneligheder dulmet og disse Forbehold imødekommet. Der var først og fremmest

Betænelighed med Hensyn til Refusion vedrørende Købstadkommunerne, der var væsentligt daarligere stillede end de andre. Det er rigtigt, at Formuleringen fra Købstadforeningens Side er uklar, idet man ønskede en lignende Dækning som for de øvrige Kommuner, og da de øvrige Kommuner delte sig i to forskellige Afdelinger, der havde forskellig Dækning, saa var Udtrykket ikke saa heldigt valgt. Man har søgt Muligheden for, at det skulde blive Amtskommunerne, det vilde sige fuldkommen Dækning, men Administrationen mener, det vilde blive umuligt at udregne. Det er saa blevet til, at det bliver Sognekommunerne, og det bliver de 87 pCt. med Tillæg af sparede Udgifter til arbejdsløse, øgede Skatteindtægter og andre Ting, der altid flyder af, at der kommer Arbejde i Gang i en Kommune, saaledes at man i Virkeligheden kommer op over de 90 pCt., og man kan ikke mene, at det bliver en urimelig Byrde, der paalægges Kommunerne ved disse Foranstaltninger.

Vi havde fra konservativ Side endnu Betænelighed ved første Behandling vedrørende Spørgsmaalet, om denne Lov eventuelt vilde blive helt udført. Meningen er jo nu at flytte denne Lov i Omfang, saadan at den ikke alene udføres i de Kommuner, der søger om det, men i det hele taget udføres i de Kommuner, hvor det er nødvendigt og rigtigt af færdselsmæssige Grunde. Men hvis der tilbage blev de Kommuner, der ikke havde langvarigt arbejdsløse og altsaa ikke kunde benytte sig af de 30 Mill. Kr. ifølge Loven af 13. April 1938, vilde der være et Hul i Lovens Anvendelse. Derfor har jeg under første Behandling spurgt Ministeren, om han var villig til at flytte Arbejder i saa Henseende, og jeg forstaar paa Socialministerens Udtalelser under Udvalgsbehandlingerne — det kan næppe være nogen Hemmelighed —, at han er enig heri. Det er blevet sagt paa den Maade, at det er Socialministerens Opfattelse, at saadan skal man bære sig ad. Jeg finder i og for sig ikke en saadan Flytning heldig, men den maa være der, for at man kan komme igennem med Loven og flytte det fra de begrænsede Omraader, hvor Kommunerne har ment, man skulde i Gang, til de Steder, hvor det er nødvendigt.

Jeg anmoder Ministeren om her fra Talerstolen at bekræfte dette.

Ændringsforslaget om Forhandlingsretten synes jeg er tilfredsstillende. Det siges, at der skal være Adgang til Forhandling, og videre kan vi ikke naa. Hvis man